

Gevaarlijk spel in Savona

*Erotische thriller rondom een
beursgenoteerde jachtenbouwer*

Gevaarlijk spel in Savona

*Erotische thriller rondom een
beursgenoteerde jachtenbouwer*

Pat Hünen

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, en/of ondernemingen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Buiten gebruik voor een recensie mag niets uit dit boek worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, hetzij mechanisch of elektronisch door middel van druk, kopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Pat Hünen

Coverontwerp: Pat Hünen (Porto Savona / Fortezza del Priamar)

ISBN: 9789402186307

2019 © Pat Hünen

Memories

“Groot pedofiliënetwerk opgerold.” Peet Gallo las met voldoening de vetgedrukte kop op de voorpagina van Savona News. Ook de ondertitel loog er niet om. “Politie arresteert bekende ondernemers en hoge politici na seks met pubers in luxe bordeel.” Bij het *online* artikel stond een grote kleurenfoto met daarop een slanke vrouw in een gekreukt beige mantelpakje. Ze lag met verwrongen lichaam en met bloed besmeurde haren doodstil op de betonnen vloer van een vervallen huis. Volgens de Italiaanse krant zou zij de spin in het web zijn geweest en verantwoordelijk voor tal van illegale afspraakjes aan de Ligurische kust.

Ondanks het zwarte balkje voor haar gezicht herkende Peet onmiddellijk de dame die hem een aantal weken geleden had bedreigd op het terras van een afgelegen villa. Hij voelde nog steeds de plek op zijn borstkast waar ze hem met de punt van een klein oestersmesje pijnlijk had geprikt. Routineus had ze het scherpe wapen uit een nylon schede gehaald. Maar dit keer niet met de bedoeling om het vlees van een ziltig weekdier uit zijn schelp te halen. Ze bewerkte Peet ermee terwijl de chauffeur van haar limousine hem van achteren in bedwang hield met een professionele nekklem.

Een ijskoude hand met bloedrood gelakte lange nagels drukte tegen Peet's schouder. Met de andere duwde ze het mesje steeds verder in zijn vel zodat er dunne straaltjes bloed langs zijn navel naar beneden liepen. Zijn tot voor kort nog witte shirt kleurde rood. De ranke palmbomen op het terras begonnen voor zijn ogen te draaien en Peet dreigde het bewustzijn te verliezen. Hij kreeg nauwelijks meer adem en zijn longen schreeuwden om verse lucht. “Je speelt een gevaarlijk spel” zei ze met een kille stem die totaal niet paste bij haar mooie uiterlijk. Peet was een zuchtje verwijderd van de dood.

Rillend bij die gedachte bestelde hij nog een ijskoude rum cola bij ober Tito en moest terug denken aan Taiphun Yachts NV, de beursgenoteerde bouwer van dure, luxe jachten waar hij de afgelopen weken nog werkte als Corporate Secretary & Legal Counsel.

1 Taiphun in moeilijkheden

“Heren, als het zo door gaat, dan hebben we binnenkort een vet probleem.” Carlo Den Turk, de flamboyante CEO van Taiphun Yachts NV, zat aan het hoofd van de grote vergadertafel op de vierde verdieping van het hoofdkantoor. Hij nipte bedachtzaam aan zijn *latte macchiato* en keek zijn collega’s ondertussen strak aan door zijn brilglazen. Voor beursfondsen kwam weer het einde van een rapportageperiode in zicht. Taiphun moest over ruim een maand zijn halfjaarcijfers publiceren. Een ritueel waar geen enkel beursgenoteerd bedrijf aan ontkwam. Dit betekende ook dat opnieuw het beste beentje moest worden voorgezet. Want aandeelhouders, maar ook banken en analisten zouden tevreden moeten worden gesteld met goede cijfers en aansprekende groeiprognoses. Gebeurde dit niet of in onvoldoende mate, dan lag het hakmes voor het bestuur al op het blok, gereed om gebruikt te worden.

De afgelopen jaren, waarin het economisch allemaal een stuk minder ging, waren extra lastig geweest. Zeker voor een relatief kleine luxe jachtenbouwer zoals Taiphun Yachts, dat helemaal afhankelijk was van de bereidheid van welgestelde mensen om geld uit te geven. Na de oprichting in 1962 had Taiphun wel vaker moeilijke jaren gehad. Maar de strategische keuze om te specialiseren in het ontwerp en de afbouw van luxe motorjachten, waarvan de casco’s in lagelonenlanden werden geproduceerd, was een goede gebleken. In elk geval tot voor kort. In 2018 was voor het eerst een fors negatief bedrijfsresultaat gerealiseerd. En dit jaar ging het al niet veel beter.

Het was de wekelijkse vergadering op maandagochtend van de Raad van Bestuur en Corporate Secretary Peet Gallo. De meeste agendapunten waren snel afgehandeld. Bij de financiële gang van zaken in de afgelopen maanden werd echter uitgebreid stil gestaan. Den Turk stond op en bewoog zijn grote geblokte gestalte naar het grote plasmascherm aan de muur, wijzend op de grafiek met verschillende lijnen die te zien waren. “De omzet gaat niet alleen flink achteruit, maar onze kosten zijn structureel veel te hoog om uit de verliezen te blijven. Dat kan ik na het slechte vorige jaar nog wel een

keer verkopen aan onze aandeelhouders, maar daarna ben ik ook wel uitgepoept.” Den Turk streek met zijn handen door zijn rode krullen en zweeg om zijn woorden kracht bij te zetten. Hij keek naar buiten en wees naar de werf die zich vier verdiepingen lager uitstreckte langs de Maas. Op ongeveer een hectare terrein lagen de drie natte binnendoks, twee buitendoks en de assemblagehallen er troosteloos bij in de lichte regen van deze ochtend. “Bij ons productiebedrijf hier in Nederland doen we het nog redelijk, maar in het Italiaanse Savona moet er nodig wat gebeuren. De productiviteit bij Taiphun Barca is waardeloos en de kosten zijn er veel te hoog.” Den Turk nam nog een slok nam van zijn *latte*. “Ik heb niet de indruk heren dat we daar heel voortvarend te werk gaan met het nemen van passende maatregelen.”

Collega bestuurder en CFO Andries Vechthof zat met zijn lange lichaam achterover geleund in zijn vergaderstoel. Hij knikte instemmend met zijn bijna kale hoofd, terwijl zijn grote hangsnor op en neer bewoog. “Daar proberen we al een hele tijd wat aan te doen Carlo, maar niets is zo stroperig als de medewerking van Italianen” zei hij met een neerbuigende ondertoon. “Op korte termijn gaan we daar geen verbetering van ons resultaat zien ben ik bang. En dat is toch echt wat we binnenkort nodig hebben. Wanneer publiceren we ook al weer onze halfjaarcijfers Peet?” Pietro Gallo, die door iedereen Peet werd genoemd, zei dat dit op 29 juli zou zijn. “En drie dagen daarvoor staan onze commissarissen op de stoep. Dus veel tijd voor creativiteit is er niet meer.”

“Hoe staat het trouwens met het onderzoek van onze verzekering naar die brand van een paar weken geleden Peet? Ik hoop dat we niet te lang moeten wachten op de uitkering, want we kunnen iedere euro op dit moment gebruiken.” De brand had plaatsgevonden in een loods van Taiphun die voor de stalling van jachten werd gebruikt, vlak naast de werf. Het gebouw was, inclusief twaalf plezierjachten, in vlammen opgegaan met een totale schade die in de richting van vijftien miljoen euro ging. Omdat de brandweer drie onafhankelijke brandhaarden had ontdekt, werd er uitgegaan van brandstichting. Dat was ook de reden dat een onderzoek gaande was van de politie. “De expert van de verzekeringsmaatschappij heeft een specialist ingeschakeld. Hij vermoedt dat iemand de boel in de fik heeft gestoken om er zelf beter van te worden. Hij kijkt ook naar een betrokkenheid van Taiphun zelf

omdat de loods van ons was. We zullen dus even moeten afwachten tot welke conclusie de expert komt, maar de loods was in elk geval goed verzekerd. Ik heb ook contact gehad met de eigenaren van de gestalde jachten en de meesten hebben hun eigen verzekering al aangesproken.” Vechthof reageerde opgewekt. “Dat klopt. In de loods stond ook een Vinci II van mijn vrouw die we drie jaar geleden hebben gekocht. We hebben er maar weinig gebruik van gemaakt en hij stond dus alweer een tijdje in de verkoop. Maar nu hij in rook is opgegaan ontvang ik een mooi bedrag van de verzekering. We waren gelukkig verzekerd tegen nieuwwaarde.” Wijselijk niets zeggend keek Peet naar het kleurrijke schilderij van Corneille aan de muur. De naakte dame op een strandmatje met een kan wijn binnen handbereik vormde wel vaker een welkome afleiding als woorden op zijn lippen lagen die hij maar beter voor zich kon houden.

Den Turk sloot de vergadering. “Laten we dan vanmiddag maar eens goed in de stad gaan lunchen en een lekkere fles wijn open trekken. Dan komen de goede ideeën misschien vanzelf. En als dat niet zo is, dan hebben we in elk geval lekker gegeten. Kan helemaal geen kwaad in deze moeilijke tijd.” Den Turk was gewend om problemen op te lossen in het bijzijn van mes en vork.

Een half uur later liepen de vier mannen naar het favoriete Italiaanse restaurant van Den Turk, op korte afstand van het hoofdkantoor. La Cucina della Nonna lag aan de uitlopers van de drukke winkelstraten, vlak bij het Onze Lieve Vrouwe Plein. Eigenaar Enrico had het ingericht met een mix van meubilair, beeldjes en schilderijen uit zijn geliefde geboorteland. Peet en zijn collega’s namen plaats aan een met een rood wit geblokt tafellaken gedekte tafel, nadat ze vriendelijk door Enrico waren begroet met een “*Buon giorno signori.*” Peet keek om zich heen en kreeg meteen weer dat warme Italo-gevoel over zich heen. Daar hoefde je absoluut niet duizend kilometer of meer voor te reizen. In La Cucina della Nonna lag Italië vlak achter de voordeur.

Donatella, de mooie vrouw van Enrico met haar ravenzwarte halflange haar, kwam gracieus aangelopen en overhandigde de menukaart aan de gasten. Ze droeg een strakke zwarte broek met wit T-shirt en daarover heen haar eeuwige zwarte schort met het logo van La Cucina della Nonna. Peet had zich eens door haar laten uitleggen dat dit een

stilistische weergave voorstelde van een Italiaanse oma, staande aan een ouderwetse met hout gestookte kookhaard. Voordat iemand de kaart kon openen liet Donatella weten dat zij voor het menu zou kiezen als het aan haar lag. Met een stralende glimlach onder haar grote donkere ogen legde ze uit dat dit bestond uit *vitello tonnato* als voorgerecht, lamskoteletten met gebakken rozemarijnardappels als hoofdschotel en een romige *panna cotta* als dessert. Zonder aarzelen gingen de vier mannen door de knieën voor de suggestie van de verleidelijke Donatella, die opgewekt de bestelling noteerde en daarna wiegend met haar heupen richting keuken liep. Ze was sensueel op een heel natuurlijke manier. Het voortreffelijke eten was voor de meeste gasten de belangrijkste reden om hier te komen, maar Donatella stond met stip op de tweede plaats.

Terwijl gastheer Enrico de fles Dolcetto d'Alba opende die Den Turk had uitgekozen, nam het derde bestuurslid en COO Ed Klaver het woord. Hij was de oudste van de drie bestuursleden en had handen als kolenschoppen uit de tijd dat hij nog productiemedewerker bij Taiphun was. Van daaruit was hij opgeklommen naar zijn huidige positie. "Jullie weten dat Taiphun een van de oprichters is van The Tropical Forest Trust. Met onze jaarlijkse financiële bijdrage stimuleren we, als grootgebruiker van hout, verantwoorde bosbouw in de wereld. Ik heb vorige week tijdens een congres van deze Trust gesproken met een rijke Amerikaan. Hij heet Matt Stevens en is een *self made* multimiljonair die rijk is geworden met het ontwerpen en verkopen van trendy damesschoenen. Stevens heeft circa duizend winkels in de Verenigde Staten en is nu bezig zijn imperium uit te bouwen." Klaver wachtte even tot Den Turk de Dolcetto had voorgeproefd die Enrico voor hem had ingeschonken. Met een enthousiaste knik werd de nobele wijn goedgekeurd.

"Hij heeft trouwens ook nog een tijdje in de bak gezeten vanwege belastingfraude, maar dat terzijde. Toen ik hem sprak deed hij nogal opschepperig over de relaties die hij heeft opgebouwd met mensen uit de Arabische wereld. Met een aantal daarvan financiert hij op dit moment een grote *shopping mall* in Dubai. Hij is een groot liefhebber van luxe dingen en was meer dan geïnteresseerd in onze jachten. Ik heb hem uitgenodigd om eens een proefvaart te komen maken met ons vlaggenschip, de Vinci V. Gisteravond belde hij me en ik dacht dat

hij een afspraak wilde maken. Maar tot mijn verbazing vertelde hij dat één van zijn relaties belangstelling heeft om een aantal exemplaren van de Vinci V te kopen. Er zou zelfs sprake zijn van serieuze interesse in drie stuks.”

Klaver liet zijn woorden even bezinken en keek in de verwonderde gezichten van zijn collega's. “Er is maar één klein probleem. De namen van die Arabische relaties staan volgens Stevens op een of andere zwarte lijst van de Europese Unie. Hij zei echter dat dit gemakkelijk omzeild zou kunnen worden.” Carlo Den Turk nam een flinke slok Dolcetto en keek Klaver aan. “Pfff, dat zou een omzet betekenen van rond de negentig miljoen euro en in een keer ons hele jaar goed kunnen maken heren” zuchtte hij. “Maar *there is no such thing as a free lunch*, dus wat wil die Amerikaan als tegenprestatie?” Klaver zei dat hij wel een vaag idee had maar dat hij pas in heel algemene zin met Stevens had gesproken. Voorwaarden waren daarbij nog niet aan de orde gekomen, hoewel de toon van het gesprek zeer serieus was geweest. Maar dat Stevens harde eisen zou gaan stellen was voor een Amerikaan van zijn kaliber haast vanzelfsprekend.

Den Turk schepte een flinke lading van de *vitello tonnato*, roze kalfsvlees met een romige zure saus waarin tonijn is verwerkt, op zijn vork en duwde dit onder zijn neus. “Als dit echt waar blijkt te zijn en we willen dit nog meenemen in ons halfjaarbericht, dan moeten we snel handelen” zei hij met halfvolle mond. “Ik stel dan ook voor dat Ed zo snel mogelijk een afspraak regelt met Stevens om te bekijken hoe serieus die interesse is. Het lijkt me een goed idee dat jij mee gaat Peet. Als die Amerikaan echt zaken met ons wil doen, zou het mooi zijn als we zo snel mogelijk wat juridische dingen op papier kunnen krijgen.” Den Turk complimenteerde Enrico, die was komen vragen of alles naar wens was, met het voorgerecht en vervolgde zijn betoog. “Misschien dat het een goed idee is om Stevens te treffen in Italië. Dan kan hij in Savona meteen kennis maken met Luigi en Karel, de twee bazen van onze dochteronderneming Taiphun Barca.”

Het zwart gelokte hoofd met driedagenbaard van Peet knikte. “Prima als we dat doen. Maar we moeten wel in de gaten houden dat het als beursgenoteerd bedrijf misschien niet zo heel erg verstandig is om rechtstreeks zaken met Arabieren te doen. Ik weet dat er zoiets

bestaat als een “*dual use*” lijst. Dat gaat over producten die op twee manieren gebruikt kunnen worden. Ze zijn bedoeld voor civiele toepassingen, maar zijn ook geschikt voor het ontwikkelen van oorlogstuig. Als zo’n EU lijst inderdaad bestaat, ben ik benieuwd waar die omwegen van Stevens uit bestaan.”

Peet keek de drie bestuurders aan en proefde van de wijn. Hij moest constateren dat Den Turk opnieuw zijn wijnkennis eer aan deed met de keuze voor de Dolcetto, een typische druivensoort uit de Piemonte die daarbuiten weinig voorkomt. De druif wordt minder hoog aangeslagen dan de andere blauwe soorten die er groeien, de Barbera en de Nebbiolo, maar zorgt voor voortreffelijke wijnen. In tegenstelling tot wat de naam “kleine zoete” doet vermoeden is de wijn droog van smaak. Dat gold ook voor de Dolcetto D’Álba die Enrico op tafel had gezet. Terwijl Peet in gedachten afdwaalde naar zijn favoriete Italiaanse streek, zag hij Den Turk aan de overkant van de tafel een klap op de schouder van Klaver geven. “We hebben nog een paar weken de tijd om een *Letter of Intent* te tekenen. En als die er op tijd is, dan kunnen we een pracht van een persbericht maken waardoor niemand meer let op onze slechte halfjaarcijfers.”

Den Turk praatte enthousiast verder alsof hij al handtekeningen op papier had staan. “En in de haven van Savona kan Stevens dan een Vinci V bezichtigen die daar ligt afgemeerd en eigendom is van een Russische multimiljonair. Ik ken de goede man persoonlijk en zal hem vragen of jullie zijn boot kunnen bezichtigen.” Den Turk straalde en zette zijn monoloog voort. “Andries kan tegelijk onze geliefde financiers polsen of ze bereid zijn om ons wat extra miljoenen te lenen voor investeringen bij Taiphun Barca. Want we zullen onze Italiaanse vrienden hard nodig hebben als we drie Vinci’s V in één keer moeten produceren. Dat lukt nooit alleen in Nederland. Verdomme, ik zie het al voor me, we gaan Taiphun opnieuw op de kaart zetten.” Den Turk glunderende terwijl hij een malse lamskotelet afkloof die intussen door Donatella was geserveerd. “We moeten meteen ook maar ons reclamebureau aan het werk zetten Peet. Laat ze maar de mooiste *glossy* brochure over Taiphun maken sinds jaren. Ik ben en blijf een optimistisch mens.” En Carlo Den Turk verorberde tevreden zijn *panna cotta* nagerecht.

2 Op het matje

De volgende dag was een groot deel van de euforie van de dag ervoor alweer verdwenen. Het zou toch te gek voor woorden zijn als zo'n rijke Amerikaan in één keer drie Vinci's V zou bestellen. Met dat vooruitzicht zouden aandeelhouders zich de komende tijd koest houden, steeg de koers op de beurs en zouden de al jaren waardeloze personeelsopties misschien weer *in the money* komen. Tegelijk besefte Peet dat een dergelijk project een hoop werk voor hem met zich zou brengen, maar ook risico's voor de onderneming. Niet alleen voor wat betreft de financiering, maar ook omdat het moeilijk zou zijn om de onderhandelingen met de Amerikaan geheim te houden. Misbruik van voorwetenschap lag op de loer en dat was natuurlijk een doodzonde in beursland.

Alsof hij zijn gedachten had geraden stapte Carlo Den Turk het kantoor van Peet binnen. Zijn donkere ogen onder zijn rode krullen stonden ernstig. Op de hem kenmerkende manier probeerde Den Turk altijd de meningen van zijn mensen te verzamelen. Als een soort spons zoog hij de verschillende visies dan in zich op. Nadat hij zijn rondje had gemaakt hakte hij knopen door en nam besluiten. Peet was meestal een van de eersten aan wie hij om een mening vroeg. "Klonk goed gisteren, dat verhaal van die Amerikaan, maar hoe kijk jij hier tegen aan?" Peet zat achter zijn bureau en antwoordde vrijwel onmiddellijk. "Eerst zien zei blinde Maupie." Dat was een uitspraak die hij had onthouden van een vroeger lid van de Raad van Bestuur van Taiphun. "Laten we eerst maar eens proberen om een en ander te concretiseren, want anders blijven we in het luchtledige praten. We moeten weten wie die Stevens precies is. En zolang we geen notie hebben over de voorwaarden die hij gaat stellen, weten we ook niet of er voor ons iets te verdienen valt."

"Je hebt gelijk Peet", zei Den Turk "maar het zou me wel wat waard zijn als we van die Amerikaan gebruik kunnen maken. Laten we maar zoveel mogelijk proberen hem in de watten leggen. En verder vind ik het ook belangrijk dat we wat meer over zijn Arabische achtermannen te weten komen." Peet antwoordde dat het misschien verstandiger

zou zijn om dat juist niet te doen om later geen verwijten te krijgen. “Als er inderdaad zo’n EU lijst bestaat, dan kunnen we misschien maar beter niet weten met wie Matt Stevens handelt. Ik vind het veel belangrijker dat die vent goed is voor zijn geld en dat we voorzichtig zijn met “

Op dat moment kwam Clara, de secretaresse van Den Turk, binnen en onderbrak het gesprek. Ze deelde op formele toon mede dat de voorzitter van de Raad van Commissarissen zojuist had gebeld en Den Turk snel wilde spreken in verband met de slechte resultaten. Nadat ze het kantoor weer had verlaten zuchtte Den Turk diep. “Dat mens stoort altijd op het verkeerde moment. Ik zal Kees Deichman maar snel terug bellen. Hij zal wel weer een hoop te mekkeren hebben.”

Nog geen tien minuten later stond Den Turk weer aan het bureau van Peet. “Precies zoals ik al had gedacht. Vriend Deichman is erg geschrokken van onze cijferprognoses voor dit jaar en wil keiharde actie zien. Zijn boodschap was dat we ook onconventionele dingen moeten bedenken en vooral in de kosten moeten snijden. Om hem een beetje gerust te stellen heb ik alvast een voorschot genomen op het mogelijke contract met Matt Stevens.” Volgens Den Turk was Deichman zo geïrriteerd dat hij meteen in zijn auto wilde stappen om langs te komen. “Ik heb hem daar niet van kunnen afhouden Peet, dus hij is over anderhalf uur hier en wil graag met de Raad van Bestuur over alle ontwikkelingen van gedachten wisselen. Ik neem aan dat jij aansluit?”

Commissaris Deichman was een aardige vent en financieel goed geschoold. Hij had zijn sporen in het bedrijfsleven verdiend en was CEO geweest bij twee gerenommeerde beursfondsen. Sinds een jaar of acht was hij voorzitter van de Raad van Commissarissen van Taiphun Yachts. Hij liet zich gelden als een zeer betrokken commissaris die altijd zei waar het op stond. Peet had grote waardering voor de man.

Toen Peet vanuit zijn raam op de parkeerplaats van het hoofdkantoor keek, zag hij Deichman juist uit zijn Porsche Panamera Turbo S stappen. Deichman hield wel van de luxe dingen des levens en was altijd gekleed volgens de laatste mode. Er werd verteld dat hij nazaat was van een oud adellijk Duits geslacht, maar dat had Peet nooit

geverifieerd. Peet wist dat hij in de garage van zijn kapitale villa in Delft nog een antieke Mercedes 280Sl Pagode uit 1969 had staan evenals een DeLorean DMC-12 uit 1981, die beide vele tienduizenden euro's waard waren. Ook van luxe jachten was Deichman een liefhebber. In de haven bij zijn vakantiehuis in de Franse badplaats Cannes lag een ruim achttien meter lange Vinci III. Weliswaar niet de allernieuwste versie, maar toch.

Het uitzicht vanuit het kantoor van Carlo Den Turk op het omliggende landschap was grandioos. Door de grote ramen op de bovenste verdieping van het gebouw was er een weidse blik over kleine dorpjes met kerktorens en bij goed zicht kon je zelfs tot in België kijken. Aan de andere kant was de glinsterende Maas te zien met de productielocatie van Taiphun aan haar oevers. Het beeld werd alleen ontsierd door de zwartgeblakerde plek waar ooit de nu afgebrande loods had gestaan.

De aanwezigen in het kantoor hadden hier echter geen oog voor. Kees Deichman zat met zijn gedrongen gestalte in een zwarte leren stoel aan de grote vergadertafel en sprak op een duidelijke maar dominante manier de Raad van Bestuur toe. "Ik ben niet te spreken over de cijfers die ik heb gezien over de eerste maanden van dit jaar en vooral niet over die van de Italiaanse productielocatie. Ik begrijp natuurlijk dat de economische crisis een impact heeft voor Taiphun. Maar ik wil niet dat de Raad van Bestuur gewoon op zijn achterste blijft zitten tot alles overwaait, terwijl al twintig procent van onze omzet is wegge gevallen." Deichman nam zijn moderne blauwe hoornen bril van zijn voorhoofd en wreef geïrriteerd door zijn gezicht. "We hebben geluk dat we aardig wat vet op onze botten hebben door een verstandig beleid in de afgelopen jaren en door de verkoop van BC Jachtbouw. Als er echter niet snel iets gebeurt, kan ik jullie verzekeren dat Taiphun dat vet snel weer kwijt is."

Den Turk wilde het woord nemen, maar de waterval aan woorden van Deichman was niet te stoppen. Hij tierde verder. "En dat komt vooral doordat jullie niet flexibel genoeg zijn in de kosten. Bij Taiphun Nederland hebben we te veel mensen, dat weten we allemaal. En bij Taiphun Barca in Italië zijn dure vakkrachten op dit moment uit hun neus aan het eten omdat ze geen werk hebben." Deichman strekte vol

ongeloof zijn armen naar het plafond. “Onze grootaandeelhouder Frits Keijzer heeft me al laten weten dat hij over dit jaar minimaal hetzelfde dividend wil zien. Hem kunnen we nog wel even aan het lijntje houden. Maar als we aan onze banken moeten vertellen dat we de ratio’s niet zullen halen, dan is er pas echt stront aan de knikker.”

Deichman balde zijn vuisten. “Ik wil gewoon een duidelijke aanpak om uit de crisis te komen. Ik wil als voorzitter van de Raad van Commissarissen straks niet het verwijt krijgen dat ik te weinig heb gedaan om Taiphun voor de ondergang te behoeden. Ik eis dus dat we deze week met de voltallige Raad van Commissarissen bij elkaar gaan zitten om een crisisnoodplan te bespreken. En ik wil dan ook graag meer horen over een mogelijke *deal* met die Amerikaan en de financiële gevolgen daarvan.”

Nadat de meeting met Deichman was beëindigd liep Peet naar zijn kantoor met uitzicht over hijskranen en assemblageloodsen en vroeg of zijn secretaresse even binnen wilde lopen. Betty Melèz was een mooie vrouw van een jaar of veertig met donkerbruin krullend haar, grote donkere ogen en een mooi figuur. Ze was van Spaanse afkomst en haar zuidelijke temperament was duidelijk zicht- en hoorbaar als ze zich ergens over opwond. Betty was al jarenlang de vaste steun en toeverlaat van Peet. Met haar kon Peet over alles praten en als hij in een sombere stemming was, wist zij die in een mum van tijd om te draaien. Ze was bovendien een grote regelaar en wist alles van iedereen gedaan te krijgen met haar eeuwige glimlach.

“Hoe was de stemming” vroeg ze aan Peet, die voor het raam stond en naar de op de Maas voorbij varende plezierjachten keek. Hij antwoordde dat er harde woorden waren gevallen. Nadat ze het verhaal had aangehoord oordeelde Betty dat Deichman natuurlijk niet helemaal ongelijk had. “Wat mij vooral stoort is dat er bij ons op kantoor nogal wat zogenaamde commerciële mensen en marketeers rondlopen die dik worden betaald maar die geen enkele order binnen brengen. Maar die wel op kosten van de baas reizen maken en in dure hotels overnachten. Je weet dat ik de *credit card* declaraties moet controleren en dan kom ik toch soms dingen tegen ...”. Ze maakte met haar armen een wanhopige beweging om tot uitdrukking te laten komen dat ze geen onzin vertelde. “Als je vreemde dingen ziet moet je

dat verder uitzoeken en aan de bel trekken als het nodig is” zei Peet, “maar bel eerst even een rondje met de secretaresses van onze commissarissen voor een vergadering binnen een week.” Dat zou Betty doen, maar toen zij zijn kantoor uitliep hoorde hij haar nog zeggen: “En uiteindelijk vertrekken al die mislukkelingen met een dikke afscheidsregeling, terwijl wij de boel kunnen opruimen.” Gelijk heeft ze dacht hij.

Die avond gooide Peet een portie saté in de magnetron en opende een fles Franziskaner Hefe Weizen bier uit het Duitse Bayern. Goed eten deed hij thuis eigenlijk al lang niet meer sinds zijn vrouw Anna er niet meer was. Drinken des te meer. Anna was tot de conclusie gekomen dat ze door Peet werd verwaarloosd omdat die alleen maar bezig was met zijn werk en weinig thuis was. Ze had hem dus samen met konijn Thijs enige maanden geleden verlaten. Zittend op de bank bedacht Peet dat hij er eigenlijk geen zin in had om na al die jaren werken bij Taiphun straks op een zinkend schip terecht te komen. Hij vertikte het om uitgelachen te worden door al die klojo’s die het bedrijf naar de knoppen hadden geholpen en met goudgerande handdrukken waren vertrokken.

De enige oplossing om dat te voorkomen was om een aantrekkelijke *deal* met Matt Stevens tot stand te brengen. Op de een of andere manier had hij echter weinig vertrouwen in deze Amerikaan die ineens uit het niets was opgedoken. Peet zou kunnen proberen om wat meer informatie over Stevens te achterhalen via de bekende onderzoeksbureaus en dat zou hij voor de vorm ook zeker doen. Maar hij betwijfelde of hij daar veel wijzer van zou worden, want die baseerden zich meestal gewoon op openbare informatie uit jaarverslagen en uit het handelsregister.

Peet liep naar de badkamer om zich nog even te douchen voor het slapen gaan. Hij bekeek zichzelf in de spiegel en was niet ontevreden over wat hij zag. Voor een man van eind veertig had hij nog een gespierde torso en alleen rond zijn middel liet een beginnend buikje zien dat hij wat ouder werd. Als het werk het toeliet kwam Peet regelmatig in de sportschool en dat betaalde zich nu uit. Vooral in een mooi donker kostuum met strak wit overhemd kwam zijn lange lichaam goed tot zijn recht. Zijn dikke zwarte haren, die meestal met

gel naar achteren waren gekamd, werden aan de slapen iets grijzer maar toonden nog steeds een zuidelijke afkomst. Opa Gallo was geboren op Sardinië en was in de jaren na de tweede wereldoorlog naar Nederland verhuisd om te werken in de Limburgse kolenmijnen. Daar werkte hij onder de grond. Er werd goed geld verdiend, maar de prijs was hoog. Ongelukken door gevaarlijk werk en stoflongen vormden de keerzijde van de medaille. In Limburg had hij de oma van Peet leren kennen. Als telg van een mijnwerkersfamilie groeide de vader van Peet op in de schaduw van de grote stalen mijnschachten en koeltorens die hoog boven het landschap uit staken. Ook hij had een loopbaan bij de mijnen, maar dan bovengronds als techneut. Peet herinnerde zich een gelukkige jeugd in een gezin dat verder bestond uit moeder, van wie hij zijn lichtblauwe ogen met een tikkeltje grijs had geërfd, en twee broers.

De gedachte aan zijn Italiaanse opa en aan zijn vader deed Peet ook denken aan zijn nicht Démi, de dochter van de broer van zijn vader. Démi woonde al jaren in de Verenigde Staten en had daar een restaurantketen opgebouwd. Ze behoorde tot de internationale jetset en stond regelmatig in de roddelbladen. Misschien kon hij via haar op een wat minder formele wijze meer te weten komen over de handel en wandel van *mister* Stevens. Voldaan over dit wijze besluit pakte Peet zijn iPhone en stuurde Démi een *WhatsApp*.

Hij was verrast dat hij binnen een half uur al antwoord kreeg. Démi schreef dat zij Matt Stevens goed kende omdat ze samen zitting hadden in het bestuur van een *charity committee*. Het is een *playboy* schreef ze, maar wel iemand die een vermogen heeft verdiend en goed is voor zijn geld. Hij zou Taiphun Yachts wel tien keer van de beurs kunnen halen als hij dat zou willen. Als hij ergens zijn zinnen op heeft gezet, krijgt hij het meestal ook. Er gaan echter wel geruchten dat hij een kleine afwijking heeft. Hij schijnt namelijk regelmatig besloten feestjes te organiseren waar ook erg jonge jongens en meisjes aanwezig zijn. En volgens mijn bronnen gebeuren daar dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. Maar dat kan ik verder niet bevestigen. Ik zal voor je kijken of ik via mijn relaties wat meer informatie kan bemachtigen, ook over zijn zakenpartners.

Peet was blij met deze informatie want die bevestigde in elk geval dat Stevens genoeg geld had om drie Vinci's V te kopen. Maar dat wilde nog niet zeggen dat hij niet ook een opportunistische *cowboy* zou kunnen zijn. De komende dagen zouden leren of Taiphun zijn reddende engel had gevonden.

3 Een sexy toezichthouder

De dagen voorafgaande aan de vergadering met de Raad van Commissarissen waren de Raad van Bestuur, Peet en financiële man Johan Bonen vooral bezig met het op papier zetten van acties. Daarmee zou op korte termijn het resultaat moeten worden opgekrikt als de omzet verder tegen viel. Belangrijker nog was dat met die acties cash kon worden binnen gehaald om rekeningen te blijven betalen.

De maatregel die het meeste zou opleveren was de verkoop van een groot stuk grond met een oude loods in de buurt van de Taiphun Barca werf in Savona aan de Italiaanse gemeente. Die had daar al eerder belangstelling voor getoond. Met de verkoop van een minderheidsbelang van Taiphun Yachts in een collega botenbouwer in Nederland, zou ook cash en bovendien een belangrijke boekwinst kunnen worden gerealiseerd. Maar potentiële gegadigden waren dun gezaaid. De overige maatregelen bij de Nederlandse productielocatie waren divers van aard en vielen meer onder de categorie “schrappen” dan dat het ging om substantiële resultaatbijdragen. Conclusie was dan ook dat herstel *topline*, ofwel meer omzet, door het realiseren van orders voor jachten, de hoogste prioriteit zou moeten hebben. Daarvoor zouden met de verkoopmensen extra commerciële acties worden opgezet en moesten jachten in de showroom met *discounts* worden verkocht. Verder zou vol worden ingezet op het traject met de Amerikaanse multimiljonair Stevens.

“Valt er nog iets positiefs te melden over onze Amerikaanse vriend?” vroeg Den Turk aan zijn collega’s tijdens een afrondende bespreking. Klaver meldde dat hij een *conference call* had gehad met een assistent van Stevens omdat die zelf in het Midden Oosten verbleef. De assistent was door Stevens geïnformeerd over de interesse voor de Vinci’s V en had opdracht gekregen om een afspraak in te plannen. Na enige discussie over de locatie had Klaver de assistent kunnen overtuigen om die afspraak aan de Ligurische kust plaats te doen vinden en wel over drie dagen.

Ook Vechthof had redelijk goed nieuws. Terwijl hij zijn hangsnor masseerde vertelde hij over zijn contact met de accountmanagers van de banken. “Ik heb een korte *sounding* met hen gehouden, uiteraard op *no name* basis. Zodra er een *Letter of Intent* is getekend zijn de banken bereid om vijf miljoen euro ter beschikking te stellen om snel de eerste voorbereidingen voor de productie te financieren. Het restant van circa vijfendertig miljoen dat nodig is om onderdelen en materialen te kunnen kopen komt echter pas beschikbaar zodra er een definitief contract met Stevens is getekend en nadat goedkeuring van de diverse kredietcomités is verkregen.” Verder zouden de banken volgens Vechthof nog aanvullende eisen gaan stellen over door de koper te verstrekken betalingsgaranties. Ook zou de rente volgens hem waarschijnlijk met enkele basispunten worden verhoogd.

“Maar ik heb ook eerste signalen ontvangen dat de banken van mening zijn dat aandeelhouders een duit in het zakje moeten doen door de bijstorting van aandelenkapitaal. Ze zijn niet bereid om alleen het risico te nemen.” Den Turk zei dat hij hoopte dat die gedachte geen verdere bijval zou krijgen, want op een aandelenemissie zat niemand te wachten. Peet wist te melden dat navraag bij een *credit rating* bureau geen bijzonderheden over Stevens had opgeleverd. Over het contact met zijn Amerikaanse nicht Démi repte hij echter met geen woord. “Dan staan op dit moment alle lichten op groen om onze commissarissen officieel over de Stevens optie te informeren. Schrijf jij nog even een voorbereidende notitie Peet, dan kunnen de dame en heren zich inlezen.” Den Turk had een duidelijk spoor van tevredenheid in zijn stem. Zijn rode krullen dansten vrolijk op en neer toen hij opstond van zijn stoel en de bijeenkomst beëindigde.

De ingelaste vergadering op vrijdagmiddag was bedoeld om commissarissen bij te praten over de slechte resultaten en vooruitzichten. Naarmate de vergadering vorderde werden steeds meer stekelige vragen gesteld. De toch al gespannen sfeer werd er daardoor niet beter op. Maar een duidelijke betrokkenheid en bezorgdheid kon de commissarissen niet ontzegd worden. Dat mocht ook wel voor de royale beloning die ze betaald kregen voor enkele dagen werk per jaar.

Tijdens de vergadering was Peet in de gelegenheid om de andere twee commissarissen nog eens goed de maat te nemen. Loek Eikeblad was een oude rot in het vak die het klappen van de zweep had geleerd bij zijn eigen onderneming, een groothandel in elektronica en computers. Hij was een corpulente aardige vent met een baardje en een eeuwige glimlach om zijn mond, meestal gekleed in een corduroy pantalon met een geruit jasje. Zijn ervaring met strategische issues en complexe organisaties was al meerdere keren van pas gekomen bij beslissingen die door de Raad van Bestuur moesten worden genomen. Hij had duidelijk een toegevoegde waarde en was iemand waarmee Peet regelmatig *offline* van gedachten wisselde.

De derde commissaris was Jenna Van Severen, in het dagelijks leven advocaat bij een groot Zuidas kantoor. Zij kwam pas kijken in de Raad van Commissarissen. Dat ze vrouw was had twee voordelen. Taiphun voldeed aan de Wet Bestuur en Toezicht en het was bovendien een plezier om naar haar te kijken. Mooie benen, een subtiel gevormd smal lijf en lang, goudblond haar dat een beetje golfde. Meestal verpakt in een modern mantelpakje.

Al met al was het een Raad van Commissarissen die divers was samengesteld en goede capaciteiten had. Dat vonden de commissarissen in elk geval zelf. Maar grootaandeelhouder Keijzer, met in zijn kielzog enkele andere grote aandeelhouders, was van mening dat er een commissaris bij moest komen die beschikte over productie-ervaring. Daar was het laatste woord nog niet over gesproken. Ondanks de kribbige stemming, concludeerde Deichman aan het eind van de vergadering dat alle voorstellen van de Raad van Bestuur waren goedgekeurd, inclusief de toestemming om te onderhandelen met Matt Stevens.

Na afloop werd nog gezamenlijk een glas wijn gedronken en was er weer sprake van de gebruikelijke amicale stemming tussen de bestuurders en commissarissen. Maar toch was duidelijk merkbaar dat de achteruitgang van de resultaten een impact had. Vooral Deichman bleef hameren op reparatiemaatregelen om te voorkomen dat Taiphun Yachts de touwtjes uit handen moest geven aan de banken of ten prooi zou vallen aan andere aasgieren.

Hoewel die *after meeting* gesprekken altijd nuttig waren, verliet Peet snel het gezelschap. Hij had nog een hoop te doen en wilde nog wat dingen afwerken die de afgelopen dagen waren blijven liggen. Op de gang kwam hij Betty tegen die ook nog laat aan het werk was. "Niet schrikken" zei ze, "maar Jenna Van Severen zit bij jou op kantoor en wil nog iets met je bespreken." Verdomme, dacht Peet, die gaat natuurlijk een hoop lastige vragen stellen en dan kan ik weer aan de slag om antwoorden te bedenken.

Jenna stond voor het raam en keek naar buiten. Ze stond met de rug naar Peet toe toen die binnen kwam. De aanblik van haar mooie billenpartij boven een paar lange zwarte laarzen deed Peet even slikken. Dat zag er bepaald niet verkeerd uit. "Sorry dat ik nog meer van jouw tijd in beslag neem Peet. Maar we hebben allebei een juridische achtergrond en ik dacht dat het misschien handig zou zijn als we elkaar in de toekomst een beetje op de hoogte houden van relevante ontwikkelingen." Van Severen draaide zich om en met het licht van de ondergaande zon op de achtergrond tekende haar mooie figuur zich nog beter af. Peet moest voor de tweede keer in korte tijd naar adem happen. Hij stamelde: "Dat is natuurlijk geen enkel probleem Jenna. Daar kunnen we alle twee alleen maar beter van worden. Moeten we dus zeker doen."

Jenna liep richting Peet en hield vlak voor hem stil zodat hij haar parfum met rozengeur duidelijk rook. "Dat is mooi" zei Jenna, "misschien kunnen we daar vanavond alvast een begin mee maken. Ik rijd niet meer naar huis, maar slaap in een hotel vlak in de buurt. Als je wilt kunnen we samen een hap gaan eten en verenigen we het nuttige met het aangename." Peet zei dat hij dit een goed idee vond, ook omdat hij dan niet eenzaam op de bank weer zijn eigen zelf bereide avondmaaltijd hoefde te eten. "Laten we over een uur afspreken in de lobby van jouw hotel, ik weet een goed restaurant in de buurt. Ik neem aan dat je van Italiaans houdt?" Met een kort "*sure*" bevestigde Van Severen deze veronderstelling en liep Peet's kantoor uit naar de lift.

"Kijk uit wat je doet" zei Betty nadat Peet haar had verteld over de afspraak met Jenna. "Mijn mensenkennis zegt dat dit een gevaarlijke tante is en je weet dat ik er niet vaak naast zit." Peet wist dat dit zo

was maar dacht ook gedurende een kleine seconde een zweem van jaloezie op haar gezicht te zien.

Het hotel waar Van Severen logeerde lag even buiten de binnenstad van Maastricht, aan de oevers van de Maas. Peet wachtte haar op in de lobby en zag haar in een elegant mantelpakje uit de lift komen. Ze had duidelijk haar best gedaan om er nog beter uit te zien dan die middag. Ze stapte op hem af en pakte ongevraagd zijn arm. “Daar heb je toch geen bezwaar tegen? Ik heb geen zin om met mijn naaldhakken te blijven steken tussen die kinderkopjes waarmee iedere straat hier bezaaid lijkt te liggen.” Peet zei dat dit niet het geval was en samen stapten ze de draaideur van het hotel uit de avond in.

De route ging door de Rechtstraat met antiquairs en kleine restaurantjes en daarna over de oude brug de binnenstad in. Het begon licht te regenen en de witte schijf van de maan scheen wazig over het water van de rivier die de stad in tweeën kliefde. Jenna klaagde dat ze een overjas had moeten meenemen omdat haar pas geföhnde haren nat werden. Peet besloot daarom stevig door te lopen. Het historische centrum lag er prachtig bij op deze avond. Schaduwen van mensen bewogen in het schijnsel van de lantaarns langs de vele schitterende gebouwen die stamden uit het rijke verleden van de stad. Dat ging terug tot rond het begin van de jaartelling, toen de Romeinen hier een vesting bouwden. Ze liepen door de Stokstraat die vroeger een dubieuze reputatie had vanwege de vele badhuizen waarin de prostitutie werd bedreven. Nu was het een zeer exclusieve winkelstraat. De poort van de Onze Lieve Vrouwe “Sterre der Zee” Basiliek stond nog open voor de enkele gelovige die zijn zonden kwam biechten. Peet voelde hoe Jenna wat dichter tegen hem aan kroop alsof ze zichzelf wilde beschermen tegen van buiten komend onheil.

Eigenaar Enrico van La Cucina della Nonna begroette Peet hartelijk voor de tweede keer binnen korte tijd maar Donatella schonk hem geen blik waardig. Ze keek alleen maar misnoegd naar Jenna die aan de arm van Peet het restaurant binnen was gekomen. Enrico schonk voor Peet meteen een Campari met ijs in. Desgevraagd gaf Jenna aan wel een Martini Bianco te lusten. “Zullen we gaan voor het menu, of houd je meer van specialiteiten” vroeg Peet. “Enrico is net als wij een

meester, maar dan in het bereiden van streekproducten uit de Italiaanse Piemonte.”

Jenna moest lachen om deze woordspeling in relatie tot hun juridische achtergrond, maar stemde volmondig in met een keuze voor de *prodotti tipici* van Enrico. Op diens voorstel kwam een geitenkaas *Robiola di Roccaverano* met uientapenade op tafel, gevolgd door een knapperig gebakken en in reepjes gesneden *tagliata con rucola* met geschaafde witte *tartufi*, truffels. Als afsluiting was er een *semifreddo* met chocolade en een *espresso* met *grappa*, de heerlijke sterk alcoholische drank gemaakt van de schillen van druiven. De gerechten werden begeleid door een goed smakende Nebbiolo.

Tijdens de avond die volgde bleek steeds meer dat Peet en Jenna verschillende overeenkomsten hadden. Ze waren zo ongeveer van dezelfde leeftijd, hij bijna vijftig en zij iets jonger. En ze hadden beiden dezelfde studierichting gevolgd in Utrecht. Peet was gespecialiseerd in contracten, maar kon als bedrijfsjurist ook een hele boom opzetten over vennootschappelijke structuren, beursregels en misbruik van voorwetenschap. Jenna wist als advocaat alles over huurrecht en vastgoed.

Een aantal maal tijdens hun gesprek voelde Peet de blik van Jenna op zich gericht als hij even een andere richting uit keek. En was het toeval dat haar knie die van hem twee keer raakte onder tafel? Het kwam waarschijnlijk door de Nebbiolo, maar er leek zich een bepaalde spanning op te bouwen tussen beide juristen. Peet voelde daar eigenlijk helemaal niets voor, want per slot van rekening was Jenna Van Severen toezichthouder bij het bedrijf waar hij werkte. Hij was dan ook blij toen Jenna zei naar haar hotel te willen gaan. “Prima,” hoorde hij zichzelf zeggen, “dan laat ik een taxi voor je bellen.” Jenna sputterde tegen. “Ik heb eigenlijk wel behoefte aan een beetje frisse lucht. Kunnen we dat kleine eindje niet samen terug lopen?” vroeg ze gemaakt zielig maar wel met een soort van dwingende ondertoon. “Tuurlijk, geen probleem” antwoordde Peet, in de wetenschap dat dit wel eens uit de hand zou kunnen lopen.

Zijn inschatting bleek helemaal juist. Voordat hij er ook maar erg in had stond Peet aan het voeteneind van het bed op de hotelkamer van

Jenna. De dame in kwestie lag voor hem en had haar mantelpakje uitgedaan. Daaronder bevond zich een zwarte kanten lingerie set met een labeltje van het luxe merk Mary-Jo, bewerkt met kleine rode roosjes. De combinatie met de hoge *pumps* daaronder maakte Peet helemaal gek. Maar hij bedwong zich om niet te snel toe te geven. Jenna maakte strelende bewegingen over haar eigen lichaam en leek te koken van verlangen. Toen ze haar slipje, als het die naam al mocht hebben, opzij schoof en met haar vingers haar schaamlippen opende, zag Peet een vochtige glinstering. Haar bijna helemaal geschoren vrouwelijkheid lag te kronkelen op zo ongeveer anderhalve meter van zijn gezicht.

Nog steeds wist Peet zich met enorme moeite te beheersen totdat Jenna zich oprichtte en hem aankeek. Haar grijsgroene ogen spuwden vuur en haar lange goudblonde lokken dansten om haar gezicht. “Ben je nu een kerel of niet” zei ze redelijk agressief. “Laat me niet alleen alle werk doen, maar maak je een beetje nuttig.” Dat liet Peet zich geen twee keer zeggen. Hij knielde naast Jenna op bed en opende de sluiting van haar kanten beha. Twee kleine puntige borsten met lichtroze tepels priemden parmantig naar voren. Door de streling van Peet’s handen werden die tepels harder en harder.

Wat was er nog mooier dan een echte vrouw die zich aan hem overleverde dacht Peet en zijn handen gingen verder naar beneden. Hij genoot van de lichte welving van haar buik die zacht was, maar ook enkele rimpels vertoonde als teken van een wat gevorderde leeftijd. Dat gold niet voor haar vagina, die nat was en lekker aanvoelde als van een jonge godin. Opnieuw kon Peet zich maar met moeite beheersen. Hij wilde met alle plezier die twee grote schaamlippen met zijn tong bewerken, maar liet het initiatief over aan Jenna. Die treuzelde niet, trok de kleren van zijn lijf en nam zijn heerschappij in haar mond. Verdomme, wat kon die vrouw met haar tong tekeer gaan. Daaruit sprak heel wat jaren van ervaring dacht Peet.

Maar op het moment dat hij begon te denken aan het nog betere werk en in haar wilde komen, duwde Jenna hem van haar weg. “Laat mij maar even zelf mijn gang gaan, dan kom ik sneller aan mijn trekken” zei ze dominant. “Daarna mag jij weer.” Ze wreef als een wilde met weidse handbewegingen over het punt waar haar schaamlippen

samen kwamen en begon sneller te ademen. Na ongeveer een minuut klapte ze zachtjes met haar hand op diezelfde plek en schreeuwde het uit van genot. “Kijk hoe ik klaar kom en trek aan je paal” commandeerde ze in opperste staat van opwinding. Peet deed wat van hem werd gevraagd en zag hoe haar lichaam leek te exploderen. De opgezwollen schaamlippen van Jenna werden roder dan rood en een kleine straal vocht vloeide daar tussen door. De lucht die Peet opsnoof vulde zich met het heerlijke ondefinieerbare aroma van een vrouw die in de zevende hemel is geweest.

Toen Jenna was bijgekomen uit haar extase, kroop ze naar Peet toe en ging recht voor hem liggen. Ze opende haar lichaam en Peet enterde haar. Warm, vochtig en met een gevoel alsof zijn mannelijkheid in de houtgreep werd genomen sloot ze zich daarna weer. Hoewel Peet het zo lang mogelijk probeerde uit te stellen was het na enkele krachtige stoten gebeurd. Met dezelfde intensiteit als waarmee Jenna klaar was gekomen deed hij dat nu. Een enorme lading witte vlokken was het gevolg. Het laken van het hotelbed veranderde in een moeras van genot.

“We vullen elkaar mooi aan” zei Jenna koeltjes na enkele minuten, terwijl ze weer haar houding aannam van berekenende zakenvrouw. “Zowel in zakelijke zin als in ander opzicht. Ik denk dat wij in de komende tijd nog veel aan elkaar gaan hebben, maar nu is het tijd dat je naar huis gaat. We zullen de komende tijd moeten doen alsof vannacht niet is geweest.” Peet was dezelfde mening toegedaan, trok zijn ondergoed en kostuum aan en sloot de kamerdeur. Achter zich hoorde hij de telefoon van Jenna overgaan die amicaal “*Good evening darling*” zei. Hij sloeg er verder geen acht op, verliet het hotel en stapte de donkere avond in.

4 Bella Savona

Betty had tickets geregeld voor Klaver en Gallo met de maandagvlucht naar het vliegveld Santo Christophoro in Genua, Van daar was het ongeveer een half uur rijden naar de productielocatie van Taiphun Barca in de kustplaats Savona. Op het vliegveld werden ze afgehaald door Karel Bayon, een Nederlandse technicus die het tot productiebaas van de Italiaanse vestiging van Taiphun had geschopt. Karel woonde een dertigtal kilometer landinwaarts de heuvels in. Als bijverdienste hielden hij en zijn vrouw Constanza zich bezig met het assisteren van een Italiaanse makelaar bij de verkoop van huizen aan buitenlanders. In zijn oude maar snelle Lancia Thema Sport reed Karel het gezelschap door het drukke verkeer op de kustweg naar de werf van Taiphun Barca.

De oude stad Savona, gelegen aan de Riviera dei Fiori, de Bloemen Riviera, in Ligurië, is een van de belangrijkste goederenhavens van Italië. Daarnaast is het een statige badplaats met tal van mooie winkels, historische gebouwen en restaurants in iedere prijsklasse. Maar daar kreeg Peet vandaag niets van te zien. Bayon reed via enkele binnenwegen naar de werf. Die lag aan de rand van de Porto di Savona aan de Lungomare Matteotti, niet ver van de pleziervaartuigen die in de *antico porto*, de oude haven, lagen afgemeerd.

De werf bestond uit een kantoorgebouw van twee verdiepingen dat was opgetrokken uit wit metselwerk met daarnaast drie grote loodsen van betonblokken met golfplaten daken. De gebouwen hadden er ongetwijfeld ooit fris en vriendelijk uitgezien, maar de tand des tijds had intussen toegeslagen. De beperkt voorhanden financiële middelen werden duidelijk niet aangewend voor onderhoud van de gebouwen. Op een muur was zelfs nog in afgebladderde rode letters de naam van de werf van voor de overname door Taiphun te zien. Tussen de loodsen waren rails zichtbaar met daarop twee grote kranen voor het verplaatsen van materialen naar het droogdok aan het water, dat relatief nieuw was. De betonnen constructie, die aan de waterkant was afgesloten met een zware metalen deur, was een van de laatste grote investeringen van Taiphun Yachts in Taiphun Barca geweest. Het rook

op de werf naar diesel en smeermiddelen. Eigenlijk was dit helemaal geen logische plek voor een industriële werf, zo vlak bij het centrum van de stad en de oude *porto*.

Taiphun had het Italiaanse bedrijf circa vijf jaar geleden overgenomen. Belangrijkste redenen waren de kennis op het gebied van design en de aanwezigheid van vakmensen die de kunst verstonden om fantastisch mooie jachten te bouwen. Het ontwerpen daarvan en alles wat met techniek te maken had was echter een Nederlandse aangelegenheid. Ook de verkoop vond plaats vanuit de showroom in Maastricht.

De kleine, grijze Luigi Benelli, die al sinds mensenheugenis de baas was van Taiphun Barca, stond de drie mannen op te wachten. Peet kende hem al sinds de overname van Taiphun Barca. Tijdens de onderhandelingen hadden hij en Peet, die redelijk goed Italiaans sprak, veel met elkaar te maken gehad. Peet had Luigi leren kennen als een eerlijke en vriendelijke man die bovendien heel gastvrij was. Hij was een aantal maal bij Luigi thuis op bezoek geweest in het plaatsje Cortemilia, waar de familie Benelli tussen de glooiende hevels een prachtig huis bezat. De mannen hadden met elkaar genoten van het goede leven in de Piemonteese *colline*, met bezoeken aan de Barolo wijnstreek en een aantal prima plaatselijke restaurants waar moeder de vrouw nog achter het, veelal met hout gestookte, fornuis stond.

Luigi en Karel namen Ed en Peet, die in Italië altijd met zijn echte voornaam Pietro werd aangesproken, rechtstreeks mee naar het kantoor van Luigi, aan de zijkant van de werf. Hij zei dat het hem niet echt wenselijk leek om door de productiehallen te lopen want de werknemers hadden gehoord van de plannen van de Raad van Bestuur om kosten te besparen. En daarbij was natuurlijk ook de mogelijkheid van een reorganisatie in Italië aan de orde gekomen. Ze waren kwaad dat de problemen van Taiphun Yachts wellicht op hen zouden worden afgewenteld. Enkelen hadden al gedreigd met actie en Benelli wist dat dit al gauw op geweld zou kunnen uitdraaien. Want er was een aantal voormalige havenmedewerkers bij dat gewend was zijn vuisten te laten spreken. Dus had Benelli het raadzamer gevonden om zogenaamde spontane discussies, die gemakkelijk op herrie zouden kunnen uitdraaien, te voorkomen.

Het rommelige kantoor van Benelli bevond zich op de begane grond en deed denken aan het Oostblok in de jaren zestig. De enige uitzondering vormde een moderne ASUS laptop met groot beeldscherm op een hoekig oud stalen bureau. Dat had een versleten olijfgroene bureauonderlegger en stond in een hoek op een rafelig Perzisch tapijt dat ooit veel geld had gekost, maar nu vol zat met olievlekken. Daarnaast leunde een elektrische kachel, die zijn beste tijd had gehad, tegen een roestige ijskast. Ook de grote houten tafel in het midden van de ruimte en de oncomfortabele ijzeren stoelen daar omheen dateerden van lang geleden. Er hingen afbeeldingen van historische boten aan de muur en op de vensterbank stonden twee maquettes van jachten achter verfomfaaide vitrage. De zon scheen door het vensterglas dat morsig was en wel weer eens een wasbeurt zou kunnen gebruiken. Dit was duidelijk een kantoor waar hard werd gewerkt en waar de bewoner weinig gaf om onnodige luxe. Luigi Benelli vond het belangrijker dat de beperkte financiële middelen werden aangewend voor investeringen in de productiefaciliteiten van Taiphun Barca dan in zijn eigen werkruimte.

Klaver en Peet informeerden de beide directieleden over de gesprekken met Stevens en over de positieve gevolgen die dit zou kunnen hebben voor Taiphun Barca. Luigi en Karel toonden zich blij verrast met deze aankondiging want in plaats van kosten te moeten besparen leek het er op alsof de productie zou moeten worden geïntensiveerd. “Dat komt als geroepen” zei Luigi. “De mensen zullen blij zijn om dat te horen. Want ze zijn hier echt bereid om tot het uiterste te gaan als die Olandesi zouden besluiten om de productie in te perken en mensen te ontslaan.” Peet snapte dit maar wilde niet dat nu al een brede kring van mensen zou worden geïnformeerd. “Dat begrijp ik” zei hij, “maar houd er alstublieft wel rekening mee dat dit nog niet publiek bekend mag worden voordat het hoofdkantoor dit via de officiële weg heeft gedaan. Dus mondje dicht voorlopig Luigi, totdat er een persbericht is gepubliceerd. Hoe moeilijk dat misschien ook mag zijn.”

De volgende dag zou de eerste meeting met Stevens plaats vinden, zodat de mannen snel een taakverdeling maakten. Klaver zou met Bayon de technische mogelijkheden doornemen om twee of drie Vinci's V op korte termijn in Savona te produceren, wat natuurlijk

geen gemakkelijke opgave zou zijn. Peet zou eerst samen met Benelli naar de verantwoordelijke Savonese wethouder gaan om te onderhandelen over de verkoop van de grond aan de gemeente. Daarna had hij nog tijd om aan een *Letter of Intent* voor de *deal* met Stevens te werken.

De *municipio*, het gemeentehuis van Savona, was gevestigd in een prachtig gebouw aan de eeuwenoude Corso Italia. De marmeren entree en de daarachter gelegen centrale hal weerspiegelden de grandeur van koopmanschap uit het rijke verleden van Savona. Ook de werkkamer van wethouder Balbiano van Economische Zaken was weelderig uitgerust. Prachtige leren stoelen, een oude eiken vergadertafel voorzien van kunstig houtsnijwerk en schilderijen met portretten van vroegere stadsbestuurders sierden de ruimte. De wethouder zelf paste prima in deze stijve ambtelijke omgeving. Hij was gekleed in een strak blauw maatkostuum met wit overhemd en blauwe stropdas met bruine leren schoenen die goed kleurden bij de hoornen bril die hij droeg.

Gallo en Benelli werden met alle egards door hem en zijn juridische rechterhand, een klein mannetje met vettig haar in een slobbertrui, ontvangen. Peet was gewend om met Italianen om te gaan en kende hun omgangsvormen. Hij prees de wethouder om zijn schitterende kamer en zei dat hij opnieuw onder de indruk was van de prachtige stad Savona. De wethouder beantwoordde dit routineus door te zeggen dat het gemeentebestuur nog steeds in zijn nopjes was met de aanwezigheid van een beursgenoteerde Nederlandse onderneming in haar stad.

Na het uitwisselen van beleefdheden kregen Peet en Luigi al snel te horen dat de gemeente graag tot zaken wilde komen over de aankoop van de grond en de loods die zich daarop bevond. Wel stelde de wethouder twee voorwaarden. Met de eerste, namelijk een korting van vijftien procent op de vraagprijs had Peet niet zoveel moeite. Daarmee was al rekening gehouden bij het vaststellen van de vraagprijs. Als hij dat wist terug te brengen tot tien procent was er geen vuiltje aan de lucht. De tweede voorwaarde was echter van een andere orde. Balbiano wilde de garantie dat er geen reorganisatie plaats zou vinden bij Taiphun Barca. Dit zou namelijk behoorlijke

gevolgen hebben voor de werkgelegenheid in de toch al door werkeloosheid geteisterde stad.

Peet wist dat een reorganisatie nog geen onderdeel vormde van de toekomstplannen van Taiphun Barca alhoewel dit ook niet uit te sluiten viel. Alles hing af van het doorgaan van de *deal* met Stevens dacht hij. Hij moest dus formeel tegen de wethouder zeggen dat hij hier overleg over moest voeren met zijn Raad van Bestuur, maar wilde Balbiano wel een gerust gevoel geven. “Ik zal mijn uiterste best doen om zoveel mogelijk aan uw voorwaarden tegemoet te komen *signor* Balbiano. Maar u zult begrijpen dat wij rekening moeten houden met de economische realiteit van dit moment. En ik kan u verzekeren dat die bepaald niet rooskleurig is voor een bedrijf als Taiphun.”

Peet had in de gauwigheid ook bedacht dat hij misschien wel eisen zou kunnen stellen voor het geval Taiphun Barca de medewerking van de wethouder nodig zou hebben. “Ik verwacht bij een positief antwoord natuurlijk wel dat de gemeente met ons meedenkt als we misschien zouden willen uitbreiden” zei hij met een glimlach op zijn gezicht. Balbiano knikte instemmend en zei “*certo*”. Terwijl Peet de hand schudde van de wethouder zag hij vanuit zijn ooghoeken dat Benelli bijna een vreugdesprong maakte. Het werkte in Italië nog steeds zo dacht Peet. Iedere dienst was een wederdienst waard. Je moest alleen precies weten wanneer je van dit gegeven gebruik maakte.

Peet en Benelli liepen het gemeentehuis uit, het centrum van de stad in die zich al koesterde in het warme lenteszonnetje. Mooie vrouwen in luchtige maar stijlvolle jurkjes en goed gesoigneerde mannen vulden de straten. De middagpauze was net aangebroken en het kantoorpersoneel maakte zich op voor een smakelijke lunch in een van de vele *ristoranti*. Peet voelde ook zijn eigen maag geluiden maken en had trek in een lekkere *pranzo*. “Laten we gaan lunchen aan de haven en een goed glas wijn drinken. Jij weet vast wel een plek waar ik nog nooit geweest ben.” zei hij tegen Benelli, “Dan kan ik onderweg naar het restaurant contact opnemen met Den Turk en Vechthof in Nederland. Zij moeten over de eisen van Balbiano beslissen.”

Nadat Peet de situatie had uitgelegd zei Den Turk kortaf. “Ik ben het eens met jullie voorstel om tien procent van de vraagprijs af te doen